

И доде му на умъ, да ли би намѣрилъ нѣкоя знахарка — магия на новия ханъ да стори. Тази мисълъ му поразведри лицето.

— Вѣтъръ — магия! — се разувѣряваше той... — Другото, другото, — измърмора.

Какво бѣше това другото, той го не каза, ала по силата на гласа, по махване на ржката му — личеше че това другото, е нещо, което ще свърши работа.

При тази мисълъ, Петко Мъглата потърка злорадо ржце, нахлупи калпакъ и отиде пакъ до вратата.

Ей че се задава и друга кола.

Петко Мъглата не се помръдна. Той чакаше да види какво ще стане.

Иванъ Тънкия стоешне до гераня и зърналъ колата, високо се провикна.